

Badanie prawa własności rejestrowanego pojazdu

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: czwartek, 26, marzec 2020 13:15

Monika Małowiecka

Odśloni: 331

Okoliczności związane z domniemaniem dobrej wiary, o którym mowa w art. 7 k.c., jakkolwiek istotne dla oceny skutków cywilistycznych nabycia rzeczy, nie mają znaczenia dla oceny, czy podmiot występujący z wnioskiem o rejestrację pojazdu wykazał w sposób niewątpliwy, że jest właścicielem rejestrowanego pojazdu – stwierdził NSA w wyroku z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. akt: I OSK 1259/18.

Sąd wskazał, że faktura VAT może być w postępowaniu rejestracyjnym wystarczającym dowodem własności pojazdu, jeżeli potwierdza nabycie pojazdu, a zatem jeżeli inne dowody (dokumenty) okoliczności tej nie przeczą lub nie podają jej w taką wątpliwość, której usunięcie nie należy do organu rejestracyjnego. Wynika to wprost z § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 pkt 5 obowiązującego w dacie wydania zaskarżonej decyzji rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 22 lipca 2002 r. w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów, którym aktualnie odpowiadają przepisy § 2 ust. 1 i § 6 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Budownictwa z 11 grudnia 2017 r. w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów oraz wymagań dla tablic rejestracyjnych, interpretowanych w kontekście art. 72 ust. 1 i art. 73 Prawa o ruchu drogowym. Innymi słowy, faktura VAT nie jest dowodem nabycia pojazdu wtedy, gdy samodzielnie nie potwierdza w sposób niewątpliwy przejścia własności pojazdu na podmiot, który występuje z wnioskiem o rejestrację pojazdu.

Rejestracja pojazdu, czyniona na użytek dopuszczenia pojazdu do ruchu, dokonywana jest na podstawie przepisów prawa administracyjnego. Stąd też ani organy administracji publicznej, ani też sąd administracyjny nie mogą zajmować się oceną istnienia dobrej wiary jednej ze stron umowy zawieranej w przekonaniu, że jest ona czynnością przenoszącą własność pojazdu, gdyż te sprawy należą do właściwości sądu powszechnego. Organy rejestracyjne mają jednak prawo odnieść się do takich okoliczności sprawy - w tym do tych, które również rzutują na ocenę dobrej lub złej wiary nabywcy pojazdu - które są niezbędne dla ustalenia, czy z wnioskiem o rejestrację pojazdu wystąpił aktualny właściciel pojazdu, jak tego wymaga przepis art. 73 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym.

Warto również zauważyć, że w postępowaniu administracyjnym obowiązuje zasada ogólna wywodzona z art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. nakazująca organowi podejmować z urzędu lub na wniosek strony - a zatem również z inicjatywy strony postępowania - wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy oraz do jej załatwienia. Nie obowiązuje zatem reguła ciężaru dowodu wywodzona z art. 6 k.c. Natomiast jeżeli w postępowaniu administracyjnym jedna ze stron powołuje się na okoliczność faktyczną, której ustalenie winno być stwierdzone przez inny organ lub sąd, a wymaga to inicjatywy procesowej tej strony postępowania, to winna ona podjąć stosowne działania prawne w tym celu dla wykazania istnienia tego faktu. Jeżeli zaś tego nie uczyni, to nie może skutecznie podnosić zarzutu naruszenia procedury przez organ. Skoro zaś rejestracji pojazdu dokonuje się na wniosek właściciela, to nie mając dowodu własności pojazdu, którego skutek w postaci (wyłącznej) własności nie byłby kwestionowany przez inny podmiot, organ administracyjny zobowiązany jest wydać decyzję odmowną w sprawie rejestracji takiego pojazdu. Ustalenie prawa własności nie należy bowiem do kompetencji organu rejestrującego pojazd, lecz do sądów powszechnych. W tym też umownym znaczeniu, to na osobie domagającej się rejestracji pojazdu spoczywa ciężar udokumentowania prawa własności do pojazdu stanowiącego przedmiot rejestracji.